

градена! Тракия е на кракът! — Враца спи... София хаберъ нѣма... Тракия тлѣе въ погасения бунтъ. Измамани сме... Погубени сме... (Внезапно дига чело, решително). Ала нѣма да се дадемъ мърцина! За единъ нашъ — десетъ тѣхни ще паднатъ! (Къмъ Войновски). Не се ли вижда още пратеникътъ отъ Вратца?

Войновски (сваля бинокъла отъ очитѣ си, въздъхва). Нѣма... може и да не се върне вече...

Ботевъ (скача буйно). Кжде е възстаналиятъ робъ? Кжде сж тия, които ни чакаха съ отворени обятия? И ние дойдохме за тѣхъ кръвта си да лѣемъ! А бѣгатъ отъ насъ като отъ чумави. Рано е било още... Неподготвено... (Единъ отъ раненитѣ пѣшка, стене за капка вода). Потрай, брате... Сега ще ти донесатъ... (Отива къмъ нѣкои отъ раненитѣ, глади ги по челото, нѣкому превръзва раната, другиму подлага нѣщо подъ главата). Кжде сж Давидъ Тодоровъ и Иваница? Кжде е братъ ми Кирилъ?

Войновски (разперя ржце, навежда чело), И тѣ... Ранени. загубени, или убити...

Ботевъ. Като Матевъ, като Дишката, като Пандурски... (Тихо свири съ уста, вика: „Хе-е-ей...“). Никой не се обажда.

(Едно овчарче се промъква презъ гжсталака, всички здрави грабватъ оржжие).

Ботевъ. Кой е тамъ?

Овчарчето. Нося ви вода... Вашиятъ човѣкъ дирѣше изъ дола. пѣкъ азъго заведохъ до извора и му го показахъ... Той иде подире ми.

(Ботевъ грабва манерката отъ ржцетѣ му и дава на раненитѣ да пиятъ).

Икономовъ (задъханъ и изморенъ, ала въодушевенъ). Веселете се, момчета! Намѣрихъ ви хлѣбъ и сирене и печени агнета... Аскерътъ се оттеглилъ! Тази нощъ, като се нахранимъ и отпочинемъ, ще можемъ да се измъкнемъ по-на западъ... (Радостни възклидания, оживление между изнуренитѣ бранници). Тукъ наблизю има една овчарска колиба, агнетата вече се въртятъ на шиша!

(Веселие. Раненитѣ се мчатъ да се надигнатъ, изъ храститѣ